

RACHEL COHNOVÁ
& DAVID LEVITHAN

PŘEKLAD VERONIKA TRUSOVÁ

DVANÁCT DNÍ DASHE & LILY

COO
BOO

Dvanáct dní Dashe & Lily

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Rachel Cohnová, David Levithan
Dvanáct dní Dashe & Lily – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DVANÁCT DNÍ DASHE & LILY

RACHEL COHNOVÁ
& DAVID LEVITHAN

PŘEKLAD VERONIKA TRUSOVÁ

COO
BOO

E. L. Konigsburgové

(za to, že nás poslala na první dobrodružství do New Yorku)

KAPITOLA PRVNÍ

-DASH-

Koroptev na hrušni

Sobota, 13. prosince

Chodil jsem s Lily už skoro rok, ale ať jsem dělal, co jsem dělal, stejně mě její bratr neměl rád, nedůvěřoval mi, a už vůbec si nemyslel, že bych mohl být pro jeho sestru dost dobrý. O to větší šok jsem zažil, když mě pozval na oběd. Jenom ve dvou.

Nespletl sis číslo? odepsal jsem.

Nebud' vůl. Prostě přijď, odpověděl mi.

Strašidelné na tom bylo, že i když jsem si to nechtěl připustit, věděl jsem, proč se se mnou chce setkat a co chce řešit.

Ohledně mě se pletl, zato velmi správně identifikoval náš problém.

Tenhle rok byl těžký.

Ne hned od začátku. Začátek roku mi naopak přihrál na jazyk takové plebejské výrazy jako *boží!* a *super!*, jelikož Vánoce a nový rok tentokrát přinesly i něco jiného než jen konzumerismus a následnou depresi. Začátek roku mi přinesl Lily – báječ-

nou, kouzelnou Lily. Díky ní jsem byl dokonce ochotný přiznat jistou věrohodnost existenci tlustocha v červeném obleku řídícího sáně s turbo pohonem. Díky ní jsem byl ochotný cítit novoroční kouzlo, když Otec Čas hodil klíčky od zapalování svěmu novorozenému já a prohlásil: *Ted' řídíš ty*. Díky ní mi vlastní cynismus začal připadat trochu cynický. Nový rok jsme zahájili líbačkou v sekci vzácných knih ve Strandu, našem oblíbeném knihkupectví. Zdálo se, že už nás čekají jen příjemné věci.

A chvíli to tak opravdu bylo.

Potkala se s mými kamarády. Proběhlo to hladce.

Já se seznámil s nespočtem členů její zdánlivě nekonečné rodiny. Proběhlo to přiměřeně dobře.

Představil jsem ji taky svým rodičům a nevlastním rodičům, kteří nemohli pochopit, jak si jejich zamračený synátor mohl najít takové sluníčko v lidské podobě. Ale nestěžovali si. Vlastně projevíli takovou míru úžasu, jakou si Newyorčané obvykle schovávají pro situace, kdy narazí na dokonalý bagel, nebo pro cestu taxíkem přes padesát bloků, během které vám ani jednou nenaskočí červená, nebo když se Woodymu Allenovi jednou za pět let povede film.

Setkal jsem se i s jejím milovaným dědečkem. Pochválil mi můj stisk ruky a prohlásil, že víc o mně ani vědět nepotřebuje, aby mě schválil. Já ale víc vědět chtěl, protože se mu třpytily oči, když nám vyprávěl o jakémsi zápasu, který se odehrál před padesáti lety.

Langstona, Lilyina bratra, bylo ovšem těžší získat na svou stranu. Většinu času nás nechával na pokoji. Nijak mi to nevadilo. Nechodil jsem s Lily, abych mohl trávit čas s jejím bratrem. Chodil jsem s Lily, abych mohl trávit čas s Lily.

A taky že jsme ho spolu trávili. Nechodili jsme spolu do školy ani jsme nebydleli blízko, takže jsme si místo toho udělali

z Manhattanu hřiště, toulali jsme se zamrzlými parky, chodili se zahřát do kavárna a na všechna možná promítání do kina IFC. Ukázal jsem jí svá oblíbená místa v Newyorské veřejné knihovně a ona mně zase svoje oblíbené zákusky v Levainu... což byly skoro všechny.

Manhattan naše toulky nijak neobtěžovaly.

Leden se překlopil v únor. Chlad pronikl i do samotných kostí města. Úsměvy začaly být zřídka. Sníh, který tak okouzloval, když dopadal na chodníky, pozbýval na sympatiích, čím déle na nich zůstával ležet. Ven jsme chodili oděni v tolika vrstvách, že jsme sotva něco cítili.

Ale Lily, té to nevadilo. Lily byla samé palčáky a horká čokoláda a andělíčky, kteří uměli vzletět ze závějí a tančit ve vzduchu. Říkala, že zimu miluje, a já si zase říkal, jestli existuje období, které by nemilovala. Trvalo mi, než jsem se naučil vnímat její nadšení jako upřímné. Moje vnitřní vytápění bylo nastavené na kremaci, nikoli na příjemné teplo. Nemohl jsem pochopit, jak může být pořád tak šťastná. Ovšem právě do toho jsem se zamiloval, takže jsem se rozhodl to nezpochybňovat, ale žít s tím.

Tak to bylo.

A pak, dva dny před jejími květnovými narozeninami, jsem řešil se svým nejlepším kamarádem Boomerem, jak jí jako dárek uplést červený svetr. Zjistil jsem totiž, že i když se podívám na sebevíc návodů na YouTube, uplést svetr za odpoledne prostě nelze. Rozezvonil se mi telefon, ale já to neslyšel. Zvonil znovu, ale já měl plné ruce práce. Až po dvou hodinách jsem našel ty hromady hlasovek.

Až když jsem si je poslechl, zjistil jsem, že její děda dostal infarkt a ještě v tu nejhorší možnou chvíli, když vycházel schody k bytu. Upadl. A padal dál. A pak zůstal ležet sotva při

vědomí přes půl hodiny, než Lily přišla ze školy a našla ho. Sanitce trvalo několik desítek minut, než se k nim vůbec dostala. Zatímco u něj Lily stála, děda pomalu ztrácel vědomí. Nedokázala se dívat, jak balancuje mezi životem a smrtí, až nakonec našťěstí přistál na správné straně.

Rodiče byli v zahraničí. Langston byl ve škole a nemohl mít u sebe telefon. A já jsem byl příliš zaměstnaný pletením narozeninového překvapení, než abych si všiml, že volá. Seděla úplně sama v čekárně Newyorské presbyteriánské nemocnice a bála se, že ztratí něco, o čem ještě donedávna nevěděla, že ztratit lze.

Děda infarkt zvládl, ale trvalo nesmírně dlouho, než se vyléčil. Přežil to, ale celá řada kroků vedoucích k vyléčení byla bolestivá. Přežil to, protože mu pomáhala přežít, ale tahle pomoc si na ní vybrala svou daň. Kdyby umřel, bylo by to hrozné, ale sledovat ho, jak se neustále trápí v bolestech a jak je frustrovaný, bylo skoro stejně zlé.

Rodiče se vrátili. Langston se nabídl, že přeruší studium. I já jsem se snažil být tu pro ni, ale byla to její starost. Brala péči o dědečka jako svoji odpovědnost a jinak to ani nechtěla. A dědovi bylo příliš špatně na to, aby se s ní hádal. Neměl jsem mu to nijak za zlé – ani nikomu jinému z nás. Kdybych já nemohl chodit, rozhodně bych si přál, aby mě to znovu učila zrovna ona. Aby mě zpátky k životu přivedla zrovna ona. I když teď už jí život nepřipadal tak plný zázraků jako dřív.

Když se stane něco zlého, nejhůř to zasáhne právě ty, kteří věří nejvíc. Nechtěla o tom mluvit a já neměl slov, kterými bych ji mohl přesvědčit o opaku. Říkala, že chce, aby u mě mohla před tím vším uniknout, což mi lichotilo. Snažil jsem se ji podporovat, ale jen pasivně, asi jako židle nebo sloup, ne aktivně, jako lidská bytost přidržující druhou. Děda byl každou chvíli

zpátky v nemocnici, protože musel na operaci nebo se léčil s komplikacemi po operaci, a taky musel často na rehabilitace, takže jsme spolu s Lily trávili méně času – méně procházek po městě, méně toulek mezi myšlenkami toho druhého. Zkoušky se okolo nás prohnaly jako blesk – a najednou bylo léto. Začala dobrovolničit na rehabilitační klinice, kam docházel i její děda, aby s ním mohla trávit víc času, a taky aby mohla pomáhat ostatním potřebným. Já se zatím cítil pěkně provinile, protože jsem tu dobu trávil na dovolených s rodiči, přičemž se táta snažil překonat výlet s mamkou do Montrealu mizerně načasovanou dovolenou v Paříži. Nejradši bych mu byl vynadal, že mě musel tahat do Paříže, jenže mi došlo, jaký rozmazlený spratek bych byl, kdybych mu vynadal, že mě tam vzal. Chtěl jsem zkrátka nebýt s ním, ale doma s Lily.

Co začala škola, trochu se to zlepšilo. Děda se naučil znovu chodit a Lily od sebe pro její vlastní dobro začal odhánět. Čekal jsem, že se jí uleví. Sice se tak tvářila, ale něco v ní se pořád bálo. Rozhodl jsem se to nezpochybňovat a prostě jsem dál dělal, jako by se nic nedělo, protože jsem doufal, že když se budeme tvářit, že je všechno v pořádku, z té lži se stane částečná a nakonec úplná pravda.

Snadno se nám předstíralo, že je všechno normální, když jsme zapadli do běhu školního roku a byli jsme neustále obklopeni kamarády. Znovu jsme se toulali po městě a zapomínali, že okolo nás nějaké město vůbec je. Pořád v ní byla část, kam mě nepouštěla, ale spokojil jsem se s těmi ostatními. S tou, která se smála tomu, jak někteří pejskaři vypadají jako jejich mazlíčci. S tou, která brečela dojetím u pořadů, kde zachránili restauraci před krachem. S tou, která měla v pokoji vždycky pytlík veganských marshmallows, když jsem přišel, protože jsem jí kdysi řekl, že mi chutnají.

Až okolo Vánoc se potíže projeví naplno.

Dřív se mi o Vánocích srdce smršlo na rozměr a podobu dárkového poukazu. Nesnášel jsem, jak davy turistů vždycky ucpaly ulice jako trombóza a jak běžný hukot města nahradila chatrná vánoční kliše. Většina lidí odpočítávala dny do svátků, aby stihli nakoupit dárky. Já je odpočítával, abych věděl, kdy to budu mít konečně za sebou a kdy Vánoce vystřídá depresivnější, ale upřímnější zima.

V mém plastovém srdci původně místo pro Lily nebylo, ale ona si ho vydobyla a přinesla s sebou i kouzlo Vánoc.

Nechápejte mě špatně. Pořád mi přišlo praštěné, že se celé svátky mluví o štedrosti jen proto, aby se na ni s otočením kalendáře zase rychle zapomnělo. K Lily se Vánoce hodily, protože byla hodná celoročně. A díky ní jsem byl schopný vidět to dobré i v ostatních lidech – když jsem seděl v Le Pain Quotidien a čekal na Langstona, viděl jsem neustálou přítomnost štedrosti v pohledech některých přítomných párů i v těch, které většina rodičů (i když často vyčerpaných) věnovala svým ratolestem. Všude jsem viděl něco z Lily. Jen jsem to poslední dobou viděl méně v ní.

Zřejmě jsem nebyl jediný. Sotva si Langston sedl, spustil: „Hele, to poslední, co chci, je sedět s tebou u jednoho stolu, ale musíme něco udělat a musíme to udělat hned.“

„Co se děje?“ vykulil jsem oči.

„Do Vánoc zbývá dvanáct dní, ne?“

Přikývl jsem. Bylo třináctého prosince.

„Takže nám zbývá dvanáct dní a přitom v našem bytě zeje jedna obří díra. Víš, čím to je?“

„Kůrovcem?“

„Sklapni. Zeje tam obrovská díra, protože *ještě nemáme stromček*. Lily obvykle nečeká, ani než se sní zbytky po Díků-

vzdání, a už metelí pro stromek – protože má za to, že ve velkém městě ty nejhezčí zmizí jako první, a když se loudáš, zbyde na tebe Vánoc nehodný exemplář. Takže ho kupuje ještě v listopadu a další dva týdny ho zdobí. Čtrnáctého ho pak vždycky s celou rodinou rozsvěcíme – pokaždé dělá, jako by to byla nějaká odvěká tradice, ale ve skutečnosti ji založila ona, když jí bylo sedm, a teď už nám to jako tradice *připadá*. Jenže tenhle rok – vůbec nic. Jsme bez stromečku. Ozdoby jsou pořád v krabici. A to ho zítra máme rozsvěcet. Paní Basil E. už objednala catering – a já vážně netuším, jak jí vysvětlit, že nemáme co rozsvítit.“

Tomu jsem dobře rozuměl. Jakmile jejich prateta – které jsme říkali paní Basil E. – otevře dveře a neucítí jehličí, rozhodně nebude skrývat, jak je rozladěná.

„Tak proč ho prostě nekoupíš?“ zeptal jsem se.

Langston se nad mou tupostí plácnul zoufale do čela. „Protože to má dělat Lily! Protože to miluje! A když ho koupíme my, tak to bude vypadat, jako že jí dáváme najevo, že to ona ještě neudělala, a bude se cítit ještě hůř.“

„A jo, a jo, a jo,“ řekl jsem moudře.

Ke stolu přišla servírka a my si oba objednali jen dezert. Bylo nám jasné, že nedokážeme udržet konverzaci v průběhu celého jídla.

Pak jsem se k němu zase obrátil. „A ptal ses jí na to? Proč ho nekoupila?“

„Pokusil jsem se,“ zamručel. „Prostě jsem se zeptal ‚Hele, nekoupíme stromek?‘ A víš, co řekla? ‚Nějak se na to necítím.‘“

„To vůbec nezní jako Lily.“

„Já vím! Každopádně jsem si potom řekl, že zoufalé situace si žádají zoufalé činy. A tak jsem ti napsal.“

„Ale co s tím mám dělat já?“

„Bavila se s tebou o tom?“

Ani po zakopání válečné sekery se mi Langstonovi nechtělo vyprávět, jak to je – že já a Lily jsme si toho od Díkůvzdání vlastně moc neřekli. Občas jsme zašli do muzea nebo na večeri. Tu a tam jsme se líbali nebo tak – ale nic, co by se mohlo vysílat až po desáté. Zdánlivě jsme spolu ještě chodili. Ale celé to chození bylo hodně zdánlivé.

Langstonovi jsem to neřekl, protože jsem se styděl, že jsem to nechal zajít tak daleko. A neřekl jsem mu to i proto, abych mu nepřidělal starosti. Ty jsem si měl dělat já.

Takže jsem řekl jen: „Ne, o stromečku jsme se nebavili.“

„Ani tě nepozvala na rozsvěcení?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Teď jsem o tom slyšel poprvé.“

„Myslel jsem si to. Vypadá to, že chtěla dorazit jen rodina, která chodí každý rok. Lily normálně posílá pozvánky, ale asi se na to letos taky necítila.“

„Evidentně s tím musíme něco dělat.“

„Jasně, ale co? Přišel bych si jako zrádce, kdybych prostě koupil stromek místo ní.“

Na chvíli jsem se ponořil do myšlenek, až se mi konečně rozsvítilo.

„Co kdybychom to obešli?“ navrhl jsem.

Langston naklonil hlavu ke straně a zadíval se na mě. „Pokračuj.“

„Co když ho koupím *já*? Jako dárek. Součást dárku k Váno-cům. Lily netuší, že vím o téhle vaší rodinné tradici. Mohl bych se do ní prostě vetřít.“

Langston se celkem snažil, aby se mu ten nápad nelíbil, protože by to znamenalo, že mě musí vzít na milost. Ale pochybovačný výraz v jeho očích na okamžik prozářila jiskřička naděje.

„Můžeme jí říct, že je to k příležitosti posledních dvanácti dnů do Vánoc,“ řekl nakonec, „začátek odpočtu.“

„Nemá být těch dvanáct slavných vánočních dnů správně až *po Vánocích*?“

Jen pokrčil rameny. „Technicky vzato jo.“

Nebyl jsem si úplně jistý, že to bude tak jednoduché, ale za pokus to stálo.

„Fajn,“ přikývl jsem. „Přinesu stromeček. Ty se tvar převráceně. Tahle konverzace se nikdy neodehrála. Jasně?“

„Jasně.“ Přinesli nám jídlo a my se na něj hned vrhli, takže po nějakých sedmdesáti vteřinách bylo po všem. Langston vytáhl peněženku – myslel jsem si, že se chystá platit. Ale místo toho se mi pokusil podstrčit několik dvacetidolarovek.

„Nech si svoje špinavý prachy!“ prohlásil jsem dramaticky. A zřejmě i trochu moc nahlas na podnik, kde nabízejí řemeslný kváskový chléb.

„Prosím?“

„Chtěl jsem říct, že je to na mě,“ přeložil jsem do normální řeči a bankovky posunul zpátky k němu.

„Chápeš, že to musí být vážně hezký stromek? Ten nejhezčí.“

„Neboj,“ ujistil jsem ho a pak jsem tomu nasadil korunu frází, na které stojí základy New Yorku. „Znám jednoho chlápka.“

Jelikož se Newyorčané jen tak nedostanou do lesa, musí stromky přijít každý prosinec do New Yorku. Večerky, které byly obvykle obsypané kbelíky s květinami, se teď topily v jehličích. Každý volný plácek zavalily pokácené stromky a některé prodejny zůstávaly otevřené až do časného rána, kdyby vás ve dvě ráno náhodou popadl pocit, že bez stromku už nevydržíte ani pět minut.

Navíc některé z těch tak náhle postavených stánků měli pod palcem chlapíci, kteří vypadali, že si na chvíli odskočili od dealování drog a jen vyměnili jehly za jehličí. Jiné zase obsluhovali maníci ve flanelových košilích, kteří působili jako někdo, kdo poprvé v životě opustil vesnici a teď valí oči na krásy velkoměsta. A všem z nich dost často vypomáhali studenti, kteří potřebovali tu nejsezonnější ze sezonních brigád. A zrovna letos byl jedním z těch studentů i můj kamarád Boomer.

Jeho kariéra začala tím, že se musel konfrontovat s realitou. Zřejmě ho ovlivnilo příliš mnoho repríz *Vánoc Charlieho Browna*, protože se domníval, že nejoblíbenější budou odrbané a střapaté stromky, jelikož péčí o ně prokáže člověk většího vánočního ducha, než když si domů přitáhne nějakou pitomou urostlou a symetrickou borovici. Kromě toho si taky původně myslel, že se stromky dají po Vánocích znovu zasadit. To vysvětlování jsem si nijak neužil.

Ovšem co Boomerovi chybělo na znalostech, to dohnal upřímností, takže jeho stánek na Dvaadvacáté ulici rychle proslul i s Boomerem jako hlavním vánočním skřítkem. Takhle lokální sláva mu myslím dostatečně vynahradila fakt, že se vzdal studia na vzdálenější škole a zůstal na Manhattanu. Pomohl mi vybrat stromek k mamce i tátovi (a mamka rozhodně dostala ten hezčí). Bylo mi jasné, že úkolu vybrat dokonalý stromek pro Lily se chopí s nadšením, ale přesto jsem váhal, když jsem se ke stánku blížil. Ne kvůli Boomerovi... kvůli Sofii.

Kromě toho, že se Boomer vykašlal na internát, s sebou nový školní rok přinesl i další překvapení. Jen trochu mě překvapilo, že se do New Yorku vrátila rodina mé bývalé přítelkyně Sofie poté, co přesvědčeně prohlašovali, že z Barcelony už nevytáhnou paty. Vůbec mě nepřekvapilo, že ačkoli jsem ji

rád viděl, nebylo to jako že *ale ne, vrátila se moje ex a je to průšvih* – to jsme si vyřešili, už když byla v New Yorku naposled. Ale HODNĚ, VÁŽNĚ HODNĚ mě překvapilo, když se začala vídat s Boomerem... a pak se s ním vídala vážně často... skoro pořád, až jsem si musel přiznat, že spolu možná chodí. Připadalo mi to jako vzít plátek toho nejdražšího sýra na světě a plácnout ho na cheeseburger. Oba jsem je měl rád, každého jinak, ale z té představy mě bolela hlava.

Rozhodně jsem nechtěl přijít za Boomerem a potkat se tam se Sofií. Vyzařovali zamilovanost do okruhu o rozsahu New Yorku, jako by byli na líbáncích, což mohlo být trochu trapné pro někoho, kdo už v té fázi nebyl a, popravdě, líbání měl spíš pomálu.

Celkem se mi tedy ulevilo, když jsem Boomera našel nikoli ve společnosti Sofie, ale sedmi- osmi- devítičlenné rodinky. Těžko se to odhadovalo, protože jejich děti se ani na okamžik nezastavily.

„*Tenhle stromek je pro vás jako stvořený,*“ vykládal rodičům jako nějaký zaříkávač, kterému ten strom přímo sdělil, že si přeje strávit svátky v jejich obýváku.

„Je trochu velký, ne?“ zamračila se paní, která si zřejmě zrovna představila tu hromadu jehličí na podlaze.

„Má velké srdce, to ano,“ přikývl Boomer, „ale právě díky tomu je mezi vámi tak silné spojení.“

„Je to zvláštní,“ přikývl muž, „ale je.“

A bylo prodáno. Boomer si mě všiml, zrovna když protahoval jejich kreditku terminálem, a zamával mi. Radši jsem počkal, než rodina odejde. Báł jsem se, že omylem zašlápnu některé z těch dětí.

„Páni, byli z tebe jako na jehličkách,“ poznamenal jsem, když jsem k němu došel.

Boomer zmateně vykulil oči. „Jako že jsem je znervózňoval? No, možná jsem to trochu hrotil, to jo, ale snad to nebylo tak zlý.“

„Nznervózňoval. Naopak se zdálo, že jste hotoví soukmenovci.“

„Jo aha. A to si představ, že jsme se dnes viděli poprvé!“

U Boomera tohle byl celkem normální běh myšlenek, což byl jeden z důvodů, proč mě udivovalo, že s ním Sofia dobrovolně trávila tolik času.

„Potřebuju stromek pro Lily. Nějaký vážně skvělý.“

„Kupuješ Lily stromek?“

„Jo. Jako dárek.“

„To je super! Kde ho chceš koupit?“

„Myslel jsem, že tady?“

„Aha, jasně! Dobrý nápad.“

Začal se rozhlížet kolem a mumlal si něco, co znělo hodně jako *Oskar, Oskar, Oskar*.

„Oskar je nějaký tvůj kolega?“ zeptal jsem se.

„Jestli se jako kolegové dají počítat stromky. Rozhodně s nimi trávím většinu pracovní doby... a obvykle si i dobře popovídáme...“

„Oskar je stromek?“

„Oskar je dokonalý stromek.“

„Říkáš všem stromkům jménem?“

„Jen těm, kteří mi ho řekli. Nechci se *ptát*. To by bylo nezvořilé.“

Odstrčil dobrý tucet stromků, než se propracoval k Oskarovi. A popravdě, když ho vytáhl, zdál se mi jako každý jiný jehličnan.

„To je on?“ zamračil jsem se.

„Vydrž, vydrž...“

Vymotal stromek z davu jeho soukmenovců a vynesl ho na chodník. Jehličnák byl o dobrých pár čísel vyšší než Boomer, ale ten ho nesl, jako by nevážil víc než kouzelná hůlka. S podivnou obřadností ho usadil do stojánku a sotva ho narovnal, něco se stalo – Oskar rozevřel svou zelenou náruč a lákal mě k sobě v záři pouliční lampy.

Boomer měl pravdu. Bylo to ono.

„Vezmu si ho,“ přikývl jsem.

„Super,“ ozval se Boomer. „Mám ti ho zabalit? Když je to dárek?“

Ujistil jsem ho, že bude stačit mašle.

Chytit taxík je pro mladého kluka už tak dost těžké. A se stromkem v závěsu je to prakticky nemožné. Radši jsem tedy vyřídil pár věcí, než Boomerovi skončila směna, a pak jsme společně dovezli Oskara k Lily do East Village.

V posledním roce jsem u nich moc času nestrávil. Lily říkala, že je to proto, abychom neobtěžovali dědečka, ale já měl za to, že to je spíš tím, že by moje přítomnost ještě zhoršovala panující chaos. Její rodiče teď trávili doma daleko víc času než v posledních letech, což by jí teoreticky mělo pomoci, jenže prakticky jí spíš přibyli další dva lidé, o které se musela starat.

Otevřel nám Langston a sotva si vedle mě a Boomera všiml stromku, ohlásil „Páni! Páni! PÁNI!“ tak nahlas, že jsem usoudil, že je Lily doma a navíc na doslech. Jenže Langston nám řekl, že jsou s dědou u doktora na kontrole. Rodiče byli taky někde pryč, protože byla sobota a co by tak společenší lidé jako oni dělali v sobotu doma? Takže jsme tu byli jen my tři... a Oskar.

Usadili jsme ho na vyhrazené místo v obývacím pokoji a já se zatím pokoušel ignorovat, jak přešle celý byt vypadá. Bylo

to, jako by celý poslední měsíc vykašlával prach a šed'. Věděl jsem, jak to v téhle rodině chodí, takže bylo zřejmé, že děda je vyražený ze služby a Lily nemá čas. Právě oni byli vždycky strážci hradu.

Když Oskar pyšně rozložil své větve, vytáhl jsem z batohu třesínku na dortu. Totiž na stromečku.

„Co to je?“ divil se Langston, když jsem předměty pověsil Oskarovi na větev.

„To jsou minikrocani?“ zajímal se Boomer. „Bude to něco jako oslava Vánoc na Plymouth Rock?“

„To jsou koroptve,“ vysvětlil jsem a ukázal jim dřevo vyřezané do podoby ptáčka s dírou uprostřed. „Teda konkrétně to jsou kroužky na ubrusky s koroptvemi. Vyloženě vánoční ozdoby s koroptvemi v tom krámě, jehož jméno se nedonutím vyslovit, neměli.“ (Obchod se jmenoval Vánoční vzpomínky, což ve mně vyvolávalo chuť spáchat sebevraždu colou a mentoskami. Představoval jsem si, že to jsou Vánoční upomínky, abych tam byl vůbec schopný vlézt.)

„Chtěli jsme dvanáct vánočních dnů, tak uděláme dvanáct vánočních dnů. Lily může ozdobit zbytek stromku, ale tady bude viset koroptev. A nahoru dáme... hrušku!“

Slavnostně jsem z batohu vytáhl zmíněné ovoce a očekával jsem ovace. Reakce publika byla ovšem vlažná.

„Nemůžeš na úplný vršek stromu pověsit hrušku,“ podotkl Langston. „Bude to vypadat hloupě. A navíc se brzo zkáží.“

„Ale je to hruška! A na ní koroptev!“ hádal jsem se.

„Já to chápu,“ odsekl Langston, zatímco Boomer se uchechtl. Ten to rozhodně nechápal.

„Máš snad lepší nápad?“ zavrčel jsem.

Langston se na okamžik zamyslel a pak přikývl. „Jo.“ Pošel k malé fotce visící na stěně a sundal ji. „Tenhle.“